

06.09.2016

POL-2016-9089

Oikeusministeriö

Viite: OM 13/41/2014

Eurooppalainen tutkintamääräys

Oikeusministeriö on julkaissut 20.5.2016 päivätyn Eurooppalaista tutkintamääräystä koskevan direktiivin täytäntöönpanoa koskevan työryhmän esityksen nro 17/2016. Poliisihallitus lausuu asiassa seuraavaa:

YLEISTÄ

Työryhmää perustettaessa työryhmän kokoonpanosta käytiin pitkälinen keskustelu ennen kuin poliisi sai edustajansa työryhmään. Eurooppalainen tutkintamääräys koskee kuitenkin pääasiassa esitutinnan suorittamista, ja siten mitä suurimmassa määrin juuri esitutkintaviranomaisten, eli poliisin, tullin ja rajavartiolaitoksen vastuulla olevia asioita. Siksi lähtökohtana olisi alkujaankin tullut olla se, että asianosaiset pääsisivät aidosti vaikuttamaan asian käsittelyyn jo sen valmistelun aikana. Poliisihallitus toteaa, etteivät esitutkintaviranomaisten kannat ole valitettavasti tulleet työn aikana esille niiden tosiasiallista painoarvoa vastaavasti.

Poliisihallitus pitää edelleen valitettavana, ettei työryhmä työn aikana ole parhaalla mahdollisella tavalla tunnuttu pyrittävän etsimään ratkaisuja siihen, miten direktiivin edellyttämät muutokset voitaisiin saada toimivalla tavalla niveltymään suomalaiseen järjestelmään, ja miten samalla varmistettaisiin se, että rikosasian esitutkinta ja siihen liittyvät toimet saadaan sujumaan vaivattomasti, nopeasti ja kohtuullisin kustannuksin.

Poliisihallitus kiinnittää huomiota varsin periaatteellisiin, esitutkintaviranomaisten ja syyttäjän tehtäviä ja toimivallanjakoa koskeviin muutoksiin, joita nyt tunnutaan työryhmätyön perusteella haluttavan toteuttaa ilman, että asiasta olisi mm. mitään mainintaa hallitusohjelmassa. On selvää, ettei Euroopan unionin sääntelyllä tehdä uudenlaisia kansallisia vastuunjaon muutoksia millään lailla välttämättömäksi. Esillä oleviin muutoksiin on löydettävissä järkevät, toiminnallisesti tehokkaat ja kustannuksiltaan maltilliset ratkaisut. Yhteistä eurooppalaista mallia ei ole.

Työryhmän esityksen mukaisesti toteutuessaan direktiivin täytäntöönpaneminen ei toisi toiminnallista tehostumista. Lisäksi sen taloudelliset vaikutukset olisivat negatiiviset. Esityksen vaikutusten arviointiin tulisi kiinnittää suurta huomiota varsinaista hallituksen esitystä laadittaessa. Ottaen aivan erityisesti huomioon maamme taloudellisen tilanteen on kysyttävä, onko meillä varaa tähän.

Oikeusministeriö on lähettänyt työryhmän esityksen lausunnon 24 eri viranomaiselle, järjestölle ja yksittäisille henkilöille, mutta ei poliisille, Poliisihallitukselle eikä edes Keskusrikospoliisille, jolle kaavaillaan tehtäviä asioita. Tämän vuoksi Poliisihallitus pyysi tiedot lausuntopyyntöstä oikeusministeriöltä ja on pyytänyt myös Keskusrikospoliisia laatimaan ja toimittamaan oman lausuntonsa asiasta oikeusministeriölle.

ESITYKSEN KESKEISET ONGELMAT

Eurooppalaista tutkintamääräystä koskevan direktiivin (2014/41/EU) 2 artiklan määritelmäsäännöksen c kohdan i alakohdan mukaan määräyksen antavalla viranomaisella tarkoitetaan kyseessä olevassa asiassa toimivaltaita tuomaria, tuomioistuinta, tutkintatuomaria tai yleistä syyttäjää, sekä ii alakohdan mukaan mitä tahansa muuta määräyksen antavan valtion määrittelemää toimivaltaita viranomaista, joka kyseessä olevassa tapauksessa toimii tutkintaviranomaisena rikosoikeudellisessa menettelyssä ja jolla on kansallisen lainsäädännön mukaisesti toimivalta antaa todisteiden hankkimista koskeva määräys. Saman alakohdan mukaan määräyksen antavan valtion tuomarin, tuomioistuimen, tutkintatuomarin tai yleisen syyttäjän on lisäksi vahvistettava tämä tutkintamääräys. Tämän vahvistamisen menettelyyn ovat sekä eduskunnan lakivaliokunta että hallintovaliokunta aikaisemmissa lausunnoissaan direktiiviehdotuksen käsittelyn aikana hyväksyneet.

Esitys toteutuessaan työryhmän esittämällä tavalla tarkoittaisi merkittävää muutosta poliisi-syyttäjä -yhteistyön perusteissa siirtämällä tutkinnanjohtajan vastuulla olevien asioiden osalta päätösvaltaa syyttäjälle ilman, että osaakaan tähän liittyvästä vastuusta siirtyisi. Mikäli tämä on perusteltu yleinen kansallinen tahtotila, poliisi voi tämän hyväksyä, mutta näkee kuitenkin tarpeellisena, että tähän liittyvät ongelmat tuodaan asiallisesti esille ja niihin etsitään myös ratkaisut. On edelleen painotettava, ettei periaatteellisesti merkittävää ratkaisua ole perusteltua tehdä ikään kuin unionin lainsäädännön verukkeella, vaan laajan kansallisen harkinnan pohjalta. Poliisihallitus esittää että nämä näkökohdat otetaan hallituksen esitystä valtioneuvostossa valmisteltavaan asianmukaisesti huomioon.

Poliisin omien päätösten osalta päätösvalta muuttuu syyttäjään nähdessä alisteiseksi. Esityksen toteuttaminen tarkoittaisi myös sitä, että syyttäjä asetetaan poliisia ylemmäksi viranomaiseksi, joka alkaa valvoa poliisin tutkinnanjohtajan tekemiä päätöksiä. Esityksen avulla myös poistetaan poliisin oikeusviranomaisasema suhteessa useimpiin Euroopan unionin jäsenvaltioihin. Esityksessä muutetaan kansallisia toimivaltajärjestelyjä ja viranomaisten toimivallan rajoja, mutta sen käytännön toteutusta ja seurauksia ei ole arvioitu. Esityksen lukemalla ei ole helppoa hahmottaa mitä termeillä toimivaltainen viranomainen, toimeenpaneva viranomainen, täytäntöönpanosta vastaava viranomainen ja täytäntöönpaneva viranomainen on kussakin yhteydessä tarkoitettu ja mihin viranomaiseen tai toimijaan kulloinkin viitataan. Näissä eri yhteyksissä eri asiaa tarkoittavissa termeissä on kuitenkin selkeä johtoajatus: päätösvalta eriytetään toiminnallisesta vastuusta ja varsinaisesta tekemisestä. Kaikki tehtävät ja toiminnot, asioiden valmistelu ja muiden viranomaisten päätösten toteuttaminen jäävät toiminnallisen vastuun ohella edelleen poliisille.

Esitykseen ei sisälly mitään sellaisia elementtejä, joiden avulla olisi päästävässä direktiivin tavoitteisiin eli todisteiden hankinnan nopeuttamiseen ja rikostutkinnan ja rikosprosessin joustavoittamiseen. Esitys luo uuden ylimääräisen päätöksentekomenettelyn, joka hidastaa ja mutkistaa asioiden hoitamista ilman, että siitä olisi saatavissa erityisiä hyötyjä. Se samalla vääristää viranomaisten välisiä toimivaltarajoja. Suomen kannalta kyse on askeleista taaksepäin. Kyse on pakollisen lomakkeen täyttämisestä ja käyttämisestä. Lomake täytetään pääasiassa rastittamalla lomakkeen kohtia. Voitaan todeta, että Eurooppalaista tutkintamääräystä koskeva lomake on tehty niin sanotusti luokan huonointa oppilasta varten ja selvää on, että tämä heikkojen oppilaiden luokka eli muutamat Euroopan Unionin jäsenvaltiot ottavatkin askeleita eteenpäin. Näin ei kuitenkaan ole Suomessa. Kahdeksansivuisesta lomakkeesta saa varsin puutteellisen kuvan siitä, minkälaista oikeusapua, todisteita tai todistelua tarvitaan. Perinteinen oikeusapupyyntö on paljon käyttökelpoisempi, informatiivisempi ja antaa vastaanottajalle kokonaan toisenlaisen mahdollisuuden arvioida oikeusavun antamisen edellytyksiä, mahdollisia kieltäytymisperusteita, teon vakavuutta ja pyynnön kiireellisyyttä sekä pyynnön toteuttamisen tapaa.

Esityksen perusteluissa viitataan jo toimivina esimerkkeinä vastavuoroisen tunnustamisen mukaisiin Euroopan Unionin kansainvälisen yhteistyön instrumentteihin. Näistä kolme viitattua instrumenttia on mainittu esityksen useassa kohdassa, ja niitä on pidetty esimerkkeinä siitä, että tällainen vastavuoroisen tunnustamisen järjestelmä ikään kuin jo toimisi. Nämä ovat todisteiden luovuttamismääräys, jäädyttämispuitepäätös sekä kolmantena Eurooppalainen pidätysmääräys. Pidätysmääräys on luonteeltaan aivan erilainen instrumentti, jossa on kyse rikoksen johdosta tapahtuvasta luovuttamisesta. Luovuttamista koskevia instrumentteja on kolme erilaista, ja kukin koskee oma lainsäädäntönsä. Kussakin näissä on erilaiset toimijat omine päätöksentekomekanismeineen.

Luovuttamisella ei ole mitään tekemistä esitutkinnan sekä siihen liittyvien toimien ja todisteiden hankinnan kanssa. Rikoksen johdosta tapahtuvan luovuttamisen luonne ja kansallinen prosessi ovat erilaisia, eikä sen osalta ole missään vaiheessa ollut tarve selventää poliisi-syyttäjä - yhteistyön rajoja enemmän kuin käytännön yhteistyön järjestelyt ovat vaatineet. Poliisi vastaa osaltaan prosessista ja varmistaa sen, että asianosaiset etsintäkuulutetaan, etsitään ja saadaan paikalle tähän prosessiin. Eurooppalainen pidätysmääräys ei kelpaa esimerkiksi ja perusteluksi esitutkintaan liittyvän päätöksenteon ja toimivallan muuttamiselle. Näistä hyvinä käytänteinä markkinoiduista kahdesta muusta instrumentista eli todisteiden luovuttamismääräyksestä ja jäädyttämispuitepäätöksestä voidaan todeta, että ensiksi mainittu on kumottu, eikä Suomi ole sitä käyttänyt ilmeisesti kuin vain kerran sen voimassaoloaikana. Jälkimmäistä instrumenttia lienee Suomessa käytetty vain muutaman kerran ja silloinkin tutkinnanjohtajan tehdessä kaiken työn.

Todettakoon, että useat muut EU:n jäsenvaltiot eivät ole edes implementoineet jäädyttämispuitepäätöstä. Valtakunnansyyttäjänviraston esittämän tulkinnan mukaan jäädyttämispuitepäätös ei edes sovellu käytettäväksi niissä tapauksissa, joissa asianomistajalla on jokin korvausvaatimus. Toimimattomien järjestelmien mukainen prosessi on liian jäykkä, liian hidas ja toimimaton, jota tilastotietojen tuottaminen tapausmääristä selventäisi. Ti-

lastotiedot olisi saatavissa mahdollisesti ainoastaan Valtakunnansyyttäjänvirastosta edellä viitattujen kahden esimerkki-instrumentin käytön osalta. Kumpaakaan edellä viitatuista esimerkinä mainostetuista vastavuoroisen tunnustamisen instrumenteista ei voida hyvällä tahdollakaan pitää minään varsinaisena menestystarinana, eivätkä ne kelpaa toimivaltajärjestelyjen muutoksen perusteluiksi ja niiden malliksi.

Vastavuoroisen tunnustamisen periaatteen mukaisesti tarkoituksena on ollut tunnustaa toisten jäsenvaltioiden oikeusjärjestelmien asema ja toisten valtioiden viranomaisten toimivaltansa rajoissa tekemien päätösten vastavuoroisuus samoin perustein kuin kansallisten viranomaisten toimivalta. Suomessa on lähdetty menemään päinvastaiseen suuntaan pyrkimällä kiistämään ja heikentämään poliisin oikeusviranomaisasemaa ja siirtämään poliisille kuuluvaa päätösvaltaa pois sen sijaan, että olisi vaikutettu niihin puhtaasti kansallisiin ja sisäisesti luotaviin seikkoihin, joiden avulla kansainvälinen yhteistyö olisi voinut edelleen jatkua toimivana, nopeana ja luotettavana. Tämä olisi edellyttänyt, että poliisin oikeusviranomaisstatus olisi tunnustettu ulkoisesti uskottavalla tavalla.

Toteutuessaan esitys luo uudenlaisen esitutkimamenettelyn ja sekoittaa entisestään esitutkinnan vastuita ja menettelyitä hidastaen mitä ilmeisimmin joissakin tapauksissa huomattavasti esitutkinnan toimittamista.

Direktiivin 34 artiklassa mainittujen kansainvälisen yhteistyön instrumenttien soveltaminen lakkaa. Muut kansainvälisen rikosoikeudenhoidon ja kansainvälisen poliisiyhteistyön instrumentit myös Euroopan Unionin sisällä jäävät voimaan, mutta niiden keskinäinen suhde on ja tulee olemaan hankalasti määriteltävissä. Esityksen lähtökohta siitä, että tutkintamääräyksen avulla hankittaisiin todisteet rajat ylittävissä rikosasioissa, on epärealistinen. Tiedonhankintakeinot, -kanavat ja -tavat ovat esitutkinnassa niin moninaiset ja eri tarpeisiin niin erilaiset, ettei menettelyjä ole mahdollista laittaa yhteen muottiin. Poliisin toiminnassa, rikostorjunnassa, rikostiedustelussa ja esitutkinnassa on kyse tiedonvaihdoista ja tiedonhankinnasta Suomen ja vieraan valtion viranomaisen kanssa. Poliisin tiedonhankinta tapahtuu lukuisista eri lähteistä lukuisten kansainvälisten instrumenttien avulla. Ei ole mahdollista pyrkiä rajoittamaan esitutkinnan tiedonhankintaa vain yhden yksittäisen instrumentin avulla tapahtuvaksi.

Esityksessä on esitetty arvio, että syyttäjälaitos tulisi vahvistamaan noin 3.000 tutkintamääräystä vuosittain. Keskusrikospoliisin asiankäsittelyjärjestelmään (AKJ) kirjataan vuosittain noin 30.000 - 40.000 Suomeen liittyvää Suomen ja jonkun toisen valtion välistä asiaa. Näistä asioista varsinaisia oikeusapupyynnöitä on ollut vuosina 2010 - 2015 keskimäärin noin 500 vuosittain. Näistä oikeusapupyynnöistä tutkintamääräyksen soveltamisalaan Suomen ja jonkin direktiiviä soveltavan valtion välillä tulee kuulumaan tätä lukumäärää olennaisesti pienempi osa, mahdollisesti enintään muutamia satoja vuosittain.

Poliisi-syyttäjä -yhteistyötä on kehitetty varsin pitkäjänteisesti kauan aikaa. Syyttäjällä on erinomainen mahdollisuus ja toimivat työkalut ohjata esitutkintaa esitutkintalain 5 luvun mukaisesti. Työryhmäesityksen tarkoittama tutkintamääräyksen vahvistamismenettely voisi toimia tyypillisesti talousrikosasioissa, joissa poliisi-syyttäjä -yhteistyö on kiinteämpää ja vakiin-

tuneempaa. Niissä jutulle määrätty syyttäjä on yleensä riittävästi perehtynyt tutkittavaan kokonaisuuteen ja hän pystyisi normaalin perustyönsä ohessa myös vahvistamaan tutkinnanjohtajan antaman tutkintamääräyksen. Laajoissa rikoskokonaisuuksissa ei ole luultavaa, että joku ulkopuolinen taho pystyisi asiaa arvioimaan riittävän nopeasti ja kykenisi tekemään perustelua päätöstä tutkinnan kiireellisyyden edellyttämällä tavalla. Tämän lisäksi huume- ja omaisuusrikosasioissa on yleensä hyvin runsaasti kiiretilanteita, niissä voi olla operaatio käynnissä, tarkkailu meneillään tai toimenpiteet tulee saada siirrettyä toiseen valtioon joskus vain muutaman tunnin määräajassa. On vaikea kuvitella, että joku ulkopuolinen taho tai toinen viranomaisen kykenisi antamaan asialle jotain lisäarvoa tai edistämään sen toteuttamista. Lisäksi eräissä henkeen ja terveyteen liittyvissä rikosasioissa voi olla sellaisia kiiretilanteita, että päätöksiä tai ratkaisuja ei voida ihmisen henkeä tai terveyttä vaarantamatta odottaa.

Euroopan Unionin jäsenvaltioista Irlanti ja Tanska eivät tule soveltamaan tutkintamääräystä koskevaa direktiiviä. Lisäksi taannoinen Brexit-äänestys tulee mitä ilmeisimmin muuttamaan Ison-Britannian suhdetta muihin EU:n jäsenvaltoihin. Siten mahdollisesti myös rikosoikeusapuyhteistyön instrumentit tulevat pohdittavaksi. Tämä tarkoittaa sitä, että Suomen on käytettävä silloin muita kansainvälisen yhteistyön instrumentteja näiden valtioiden kanssa toimiessaan. Tanska on kuitenkin pääasiassa huumerikosasioiden johdosta Suomelle tärkeä. Eurooppalaisen tutkintamääräyksen soveltaminen työryhmän esittämällä tavalla johtaa kahden erilaisen prosessin käyttämiseen, ja niissä on eri toimijat, eri edellytykset ja eri päätöksentekijät.

Työryhmän esityksen mukainen ratkaisumalli ja siihen liittyvät syyttäjälaitoksen resurssilaskelmat pitävät sisällään virheellisen työmääräarvion ja ehdotetun jo ennalta toimimattomaksi arvattavan päivystysjärjestelmän luomisen, mikä ei sovellu miltään osin ehdotuksen mukaisten asioiden käsittelyyn ja ratkaisemiseen. Joku päivystävä syyttäjä voisi vain hyvin harvoin pystyä tekemään operatiivista toimintaa koskevan oikean ratkaisun, joka perustuisi asian hallintaan. Sokkona tehtävä syyttäjän ratkaisu ei ole toivottava kenellekään eikä juridisesti perusteltu ratkaisu ole mahdollinen ilman, että on selvitetty asian perusteet ja perehdytty riittävällä tavalla tapustietoihin. Tutkinnanjohtajalle tämä tarkoittaisi vähimmillään esittelymenettelyä, joka on ylimääräinen vaihe prosessissa. Asiaa etukäteen tuntemattomalle syyttäjälle pitäisi osata kertoa kaikki tarpeellinen, myös tämän ydinosaamisalueen ulkopuolella olevat asiat. Kun kiirepyyntöjä voi tulla viikonpäivästä ja vuorokaudenajasta riippumatta milloin tahansa missä päin Suomea tahansa, ei mikään syyttäjälaitoksen päivystysjärjestelmä voi esityksellä luotavaa ongelmaa korjata. Pelkästään syyttäjän allekirjoituksen saaminen lomakkeeseen voi olla mahdotonta, varsinkin jos se pitää saada fyysisesti. Työryhmä ei ole ottanut kantaa tai käsitellyt sitä, miten esimerkiksi vahvistamismenettelyyn kuuluva välttämätön allekirjoittaminen suoritetaan.

Euroopan Unionin jäsenvaltioista eivät kaikki todennäköisesti kykene implementoimaan tutkintamääräystä koskevaa direktiiviä asetettuun määräaikaan mennessä. Tulee olemaan jokseenkin luultavaa, että tämä sekava tila tulee jatkumaan mahdollisesti jopa vuosia ja siksi työkaluvalikko tulee riippumaan aina kustakin valtiosta. Toisin kuin Suomi, monet valtiot eivät anna oikeusapua ilman voimassa olevaa sopimusta. Siksi olemassa olevat inst-

rumentit tarvitaan jatkossa voimaantulopäivän jälkeenkin, ja niiden joukossa kahdenväliset instrumentit tulevat säilyttämään merkityksensä. Näistä Suomelle tärkein on Suomen ja Viron välillä tehty kahdenvälinen rikostorjuntasopimus, jonka soveltamisen tulee jatkua tutkintamääräyksen täytäntöönpanosta riippumatta. Viron oikeusministeriön, Valtakunnansyyttäjänviraston ja poliisin edustajat ovat todenneet 13.6.2016 Suomessa järjestetyssä Suomi-Viro oikeusapuyhteistyötapaamisessa, että Viro haluaa edelleen jatkaa kahdenvälisen sopimuksen soveltamista, koska sen soveltamisala on laajempi ja yhteistyö pidemmälle menevää.

ERÄÄT ESITYKSEN YKSITYISKOHDAT

Esityksen vaikutuksia arvioivassa kappaleessa on sivuutettu lähes kokonaan sen vaikutukset. Siinä (s. 17) todetaan, että tutkintamääräyksen täytäntöönpano saattaisi "*jossain määrin tehostaa oikeusapuyhteistyötä*". Sellaisen tehostumisen edellytyksiä ei ole, eikä esityksestä ole muutoinkaan johdettavissa tämän kaltaista päätelmää. Lisäksi johdantokappaleessa (s. 17) todetaan, että "*viranomaisille asetetut yhteydenpito- ja konsultointivaihto-voimat osaltaan nopeuttaa oikeusapuyhteistyötä*". Tämäkin päätelmä on perusteeton. Lisäksi samassa johdantokappaleessa väitetään virheellisesti, että oikeusapujärjestelmä jäsenvaltioiden välillä selkiintyy siksi, että direktiivi korvaa päällekkäiset oikeusapuinstrumentit. Instrumenttien korvaaminen tapahtuu kyllä joko kokonaan tai osittain eli ne vastavuoroisen tunnustamisen instrumentit, joita ei ole koskaan käytettykään, kyllä korvautuvat direktiivillä. Samalla korvautuvat ne artiklassa 34 luetellut instrumentit, jotka ovat toimineet tähän saakka hyvin. Tilanne ei tästä kuitenkaan mitenkään selkiydy eikä oikeusapuyhteistyötä koskevan säännösten hallittavuus tästä mitenkään parane, vaikka työryhmän esityksessä näin väitetäänkin. Vaikutus on aivan päinvastainen, sillä esityksen mukaiset järjestelyt johtavat siihen, että kansainvälisen yhteistyön instrumenttien keskinäinen suhde jää erittäin epäselväksi, ja toimivalta niiden käyttämiseen määräytyy joko pyydetyt toimenpiteet, pyytäjän statuksen tai viranomaisaseman, valitun instrumentin tai vastaanottavan valtion mukaan. Vääjäämättä tämä johtaa siihen, että poliisi joutuu Suomessa tekemään moninkertaisen työn päästäkseen samaan lopputulokseen nykytilaan verrattuna.

Lisäksi taloudellisia vaikutuksia koskevassa osassa on selvitetty syyttäjälaitoksen resurssitarpeita virheellisin argumentein. Sen sijaan vaikutuksia poliisin työmäärään on arvioitu (s. 18) toteamalla, että "*vahvistusmenettely ei juurikaan vähennä esitutkintaviranomaisten työmäärää nykyisestä*." Väite on totta. Jos tutkinnanjohtaja joutuu laatimaan tutkintamääräyksen, käyttämään mahdollisesti melkoisen ajan asian esittelyyn ja syyttäjän allekirjoituksen hankkimiseen sekä lisäksi laatimaan erillisen perinteisen oikeusapupyynnön muille samaan rikosasiaan osallisille valtioille, on työmäärä vähintään kolminkertainen. Tuleva uusi ylimääräinen lisätyö tunnetusti ei juurikaan vähennä esitutkintaviranomaisten työmäärää nykyisestä.

LOPUKSI

Työryhmän ehdotus esittää viranomaisten välistä toimivaltajakoa muuttavan ratkaisumallin direktiivin implementoimiseksi, mutta se ei kuvaa tästä aiheutuvia ongelmia eikä esitä niihin ratkaisua.

Keskusrikospoliisi on laatinut Poliisihallituksen pyynnöstä lausunnon oikeusministeriölle. Poliisihallituksella ei ole huomautettavaa sen sisältöön.

Poliisiylijohdaja

Seppo Kolehmainen

Poliisijohdaja

Tomi Vuori

Asiakirja on sähköisesti allekirjoitettu Aspo-asianhallintajärjestelmässä. Poliisihallitus 06.09.2016 klo 16.21. Allekirjoituksen oikeellisuuden voi todentaa kirjaamosta.

Jakelu

Oikeusministeriö

Tiedoksi

Sisäministeriön poliisiosasto